

rară bunătațe pentru vremurile de azi.

La o aniversare se fac și evaluări. Evaluarea muncii ei o pot face cel mai bine cei ce resimt efectele demersului ei măsurat în coeficienți de valoare social-umană obținuți de profesori universitari, cercetători, de bibliotecari, dar cel mai mult de utilizatorii care beneficiază de pe urma proiectelor. Este foarte greu să cuprinzi, să contabilizezi și să apreciezi impactul activității dezvoltate de Mariana Alecsandri, alături de eforturile profesionale ale bibliotecarilor care, conjugate cu puterea valorilor deținute, promovate, valorificate, fac enorm pentru populația Republicii Moldova.

Șansa de a vorbi despre o persoană pe care o cunoști, pune subiectivitatea într-o lumină favorizantă. Dar, recunosc, am spus prea puțin din ceea ce vroiam să spun și din ceea ce ar fi vrut bibliotecarii din întreaga republică să spună despre Mariana, care, într-un timp deloc

ușor, timp când, așa cum spunea Constantin Noica, "se măsoară cultura cu cotul"..., s-a implicat, a susținut, a contribuit la modernizarea activității bibliotecilor și schimbarea mentalității bibliotecarilor.

Mă simt fericită că viața mi-a oferit ocazia s-o cunosc pe Mariana Alecsandri, să-i cunosc familia, preocupările, activitatea. Pe lângă toate cele relatate mai sus, Mariana a crescut doi copii foarte frumoși și deștepti, pe măsura mamei, Cristina - fiica, cea mare, și Eugen - feciorul, mezinul. Un adevărat izvor de bucurii este Titus, nepoțelul de la Cristina.

Fie ca lumina și căldura sărbătorilor de iarnă, în preajma cărora Mariana Alecsandri rotunjește o frumoasă vîrstă, să o însotească permanent, să-i fie garanția succeselor, împlinirii sufletești, a tuturor dorințelor, intențiilor, proiectelor.

Dr. Lidia KULIKOVSKI

SCRITORI ȘI CĂRȚI

Anticipînd aniversarea lui Grigore Vieru

Glebus SAINCIUC

Cu mulți ani în urmă, făceam deplasări în toate orașele și raioanele republicii, mai ales toamna. Din geamurile mașinii priveam la cîmpuri, unde multe femei tinere și mai în vîrstă adunau cu mîinile sfecla de zahăr, din solul ud și rece, chinuite de frig și de ploi. Ți se rupea inima de soarta acestor ființe chinuite. "Oare se mai gîndește cineva la ele?", mă întrebam întristat. Și iată că odată am avut norocul să citesc niște poezii de Grigore Vieru închinete acestor femei. Artistul evoca, cu multă vibrație lirică, cu dragoste și compasiune, chipurile și truda lor.

L-am cunoscut pe Grigore Vieru în

anii lui de tinerete, prin poeziile sale închinete mamei și copiilor și aceste versuri m-au emoționat și copleșit. Peste un timp le-am revăzut pe acele femei cu mîinile trudite, mereu aplecate peste sape sau peste grămezile de sfeclă, porumb, tutun. Le-am revăzut cînd au venit în centrul Chișinăului și scandau: "Limbă de stat!", "Alfabet latin!", "Dreptate, Libertate, Unire!". În acei ani de memorabile tulburări și schimbări, Grigore Vieru i-a propus fiului meu, Lică Sainciuc, să illustreze cartea de citire **Albinața**. M-am bucurat mult că a avut toată încrederea în Lică, un pictor foarte tînăr pe atunci. Mai înainte, Grigore Vieru, împreună cu Spiridon Vangheli, au elaborat un extraordinar **Abecedar**, ilustrat cu mult talent de Igor Vieru. Cînd s-a revenit la grafia latină, autorii au ținut ca noua ediție să fie ilustrată de Lică Sainciuc, lucru pe

care l-a făcut în termen record, încit în acea istorică toamnă a lui 1989 noul **Abecedar** a ajuns pe băncile copiilor.

Aș mai aminti aici și de o altă tangentă a familiei noastre cu poetul Gr. Vieru. E vorba de sotia mea, Valentina Rusu-Ciobanu. Dinsa n-a putut să nu observe chipul inspirat al lui Gr. Vieru și i-a făcut un portret cu multe simboluri, de o valoare plastică aparte, cred eu.

La începutul anului 2005 poetul Grigore Vieru va sărbători o frumoasă aniversare. Desigur, mulți îl vor felicita

și-i vor elogia meritele față de literatura noastră și, în genere, față de poporul nostru. Vreau să-i urez și eu multă sănătate și să-i mărturisesc că tot ce face el este mult așteptat și ne este scump inimii.

Lecturile bune rămân aceleași

Dumitru CIOBANU

O dată cu venirea "eliberatorilor", în vara anului 1944, locuitorii din Vadul lui Vodă aflară cu stupeoare că biblioteca școlii medii incomplete din localitate urma să fie nimicită, cărțile date pe foc. Era o bibliotecă mare, cu zeci de mii de volume de literatură didactică, artistică, de popularizare a științei. Sătenii, reveniți din evacuare (aici, la Nistru, linia frontului a ținut o jumătate de an), nu-și vedeau capul de nevoi, încit nu dădură prea mare importanță. Doar copiii, mai ales foștii elevi, se intristară. Anterior, biblioteca ocupa o jumătate din blocul construit anume în acest scop, iar în altă jumătate se afla cantina, care, chiar pe timp de război, oferea elevilor, pe gratis, mîncare caldă și gustoasă

Cred că ideea salvării bibliotecii le venise tot copiilor. Noaptea ei se duceau și "furau" cărțile din bibliotecă, cu sacii, cît puteau duce. Noi, care încă nu eram de școală, le-am urmat exemplul. Astfel m-am ales și eu cu un sac de cărți. Puțina dintre acele volume mi-au mai rămas pînă azi. Dar nu toată biblioteca a putut fi salvată. Curînd, alte nenorociri se abătuseră asupra satului nostru. Începu foamea cea mare, deportările, colectivizarea forțată și, nu, în cele din urmă, faimosul "Licbez" - operația de lichidare a alfabetismului.

O secție a "Licbez"-ului fusese

organizată chiar în casa părintească. Oamenii, care nu prea înțelegeau sensul acestui cuvînt rusesc, l-au tălmăcit așa cum le suna la ureche, adică - "lichidarea, nimicirea analfabeților". Lumea se îngrozise. Leșea că toți neștiutorii de carte rusească urmau să fie lichidați! De aceea, la prima ședința a "Licbez"-ului din casa noastră, se prezentă lume multă, toată mahalaua, cu cărți aduse de acasă. Să demonstreze că nu sunt întunecați, că pot citi, pot scrie. De ce să fie lichidați?

Moș Arsene Mănică venise cu Arsenoia și cu fiica lor - Paulina, vădană, cu trei copii. Ca cel mai bătrîn dintre toți, zicea că lui îi e totuna, că și-a mîncat mîlaiul, da de ce să fie "lichidată" atîta lume tinăra încă?

Învățătorul, un transnistrean care abia citea pe silabe povestirea "Cînd calul ride" de I. Cana, la început nu înțelegea motivele care îi fac pe oameni să fie atît de îngrijorați. Zise:

- Ghine, "dacă voi sinteți așa de căpoși, ia citește ceva, moș Arsene.

Bătrînul scoase o carte din sin și începu să citească:

- "Fecior de bani gata", roman captivant de Irving Stonet...

Învățătorul parcă se luminează la față și întrebă:

- El și, îi rus, aista Stonet?

- Probabil, răspunse moș Arsene. Da ia ascultați cum o începe: "Fer-